

jo sådan, at hvis man udliciterer, kan man få dækket halvdelen af udgifterne til den sagsbehandling, man vil udlicitere, og dermed kan kommunerne altså få betalt opgaven halvanden gang, for først fik de penge til at løse opgaven via bloktilskuddet, og hvis de så udliciterer den, måske endda til nogle, der er dyrere, ja, så får de altså refunderet halvdelen af de udgifter en gang til. Det giver ikke incitament til bedre sagsbehandling, det giver heller ikke incitament til billigere sagsbehandling, det giver incitament til dyrere sagsbehandling, og det er trods et utal af spørgsmål stadig ikke helt belyst, hvad meningen er med det.

Det eneste, man kan forestille sig at meningen er, er jo, at man af en eller anden grund uden at kere sig om kvaliteten bare ønsker, at der skal ske en udlicitering. Vi har intet imod andre aktører i beskæftigelsesindsatsen. Tværtimod synes vi, at det kan være nyttigt, men så skal det være, fordi det er nyttigt, ikke fordi det er dyrere, og det er det, man lægger op til med reformen her.

Så nævnte den konservative ordfører, at der er stillet ganske mange spørgsmål, og det er jo rigtigt. Vi har bl.a. interesseret os lidt for rådighedsloftet. Andre har også interesseret sig for økonomien i jobcenterreformen. Jeg vil gerne illustrere, hvorfor vismændene så klart kan konkludere, at det her foregår på et ikkeempirisk grundlag. Det er, fordi regeringen ikke aner, hvad konsekvenserne vil være. Man kan ikke fremlægge økonomiske beregninger for, hvad konsekvenserne vil være i kommunerne. Det har man helt opgivet. Men svarer beredvilligt på spørgsmål og laver tabeller over, hvordan det vil gå i kommunerne, men altid med en besværgelse om, at de beregninger ikke kan bruges til noget som helst.

Vi ved jo, at når der bliver flere ledige, bliver ledighedsforløbene historisk set også længere. Sådan er det gået, og det har man også svaret beredvilligt til et spørgsmål, nemlig at når der bliver flere ledige, bliver den gennemsnitlige ledighedsperiode også længere. Det kan jo så gøre, at man, når man står i en situation, hvor der bliver mange flere ledige på kort tid, skal tage højde for, hvordan man fastsætter finansieringsmodellen. Vi har så i spørgsmål 37 spurgt til, om man nu har taget højde for det, og der svarer regeringen, at i den her økonomimodel indgår der i de anvendte ledighedsskøn for 2008 og 2009 ikke en forudsætning om en bestemt gennemsnitlig varighed af ledighedsforløbet, da disse skøn er opgjort i fuldtidspersoner. Det vil med

andre ord sige, at man bare tæller, hvor mange ledige der er, uden at tage højde for, hvor lang tid de vil være ledige. Det er klart, at en kommunes udgifter til aktivering af de ledige selvfølgelig afhænger af, hvor længe de ledige er ledige.

Kl. 13:23

Så har vi sagt: Er det ikke en lille smule uheldigt, er det ikke uklogt? For resultatet bliver jo så, at hvis kommunerne ikke har penge nok til aktiveringsforløb, gør de enten, som de har gjort hidtil, nemlig lader være med at aktivere folk, eller også må de lave en billigere aktivering, og det vil sige, at vi så er tilbage i de gode gamle aktiveringsfabrikker, hvor man aktiverer for aktiveringens skyld eller for lovens skyld, men ikke for de lediges skyld. Der spørger vi så, om ikke det er en lille smule uklogt, og så siger ministeren i svaret på spørgsmål 40, at det årlige rådighedsbeløb opgøres i forhold til antallet af fuldtidsledige og således også vil tage hensyn til en ændring i varigheden af ledighedsforløbene.

Det er jo det diametralt modsatte af det, man svarede på det andet spørgsmål. Altså, man kan ikke både sige, at man i sine beregninger tager højde for en udvikling i ledighedsforløbenes længde, og så til et andet spørgsmål sige, at der ikke indgår en forudsætning om en bestemt gennemsnitlig varighed af ledighedsforløbene. Altså, enten indgår ledighedsforløbenes længde, eller også indgår den ikke. Men det, der bliver den centrale opgave for kommunerne at tage stilling til, er altså: Skal vi lave ringere aktivering for alle, skære ned på den gennemsnitlige udgift til aktivering – og så må vi jo altså sende folk ud og gøre det, man nu har hørt om gennem tiderne, komme søm i kasser, eller hvad det nu er, folk har lavet rundt omkring – eller skal vi lade være med at overholde loven og ikke komme med de tilbud, vi skal?

Det er det spørgsmål, som jeg synes er relevant at få besvaret af ministeren her i dag: Hvad skal kommunerne gøre, skal de se lidt højt og flot på det her med ret og pligt og rettidig indsats, eller skal de gøre det, som ministeren lægger op til, nemlig reducere udgifterne til aktivering til de ledige, fordi der ikke er råd til det, og så må aktiveringen blive derefter og resultatet sikkert også? Det er jo det, der gør, at der advares af alle dem, der beskæftiger sig med det her, ikke bare i Folketingssalen, men også ude omkring. Arbejdsmarkedsforskere, statsrevisorer, økonomiske vismænd – alle advarer imod den her jobcenterreform, ikke fordi man har noget imod kommunerne, men fordi man kan se, at